

En aquest mateix número un tal Teodoro de Mas diu que

Tot allò que és nou en religió, no és veritat.
Tot allò que és nou en filosofia, és absurd.
Tot allò que és nou en política, és revolució.

I ens conta En Josep Pla que ha estat un excés de prudència del senyor de Mas l'haver suprimit una quarta afirmació complementària que deia així:

Tot allò que és nou en locomoció, és satànic.

Per tal com sembla veritat que aquests sequaços d'En Mella encara no han passat de la tracció animal.

Prou

És el títol d'un periòdic que es publica a Guantànamo (Cuba) i el n.º 1 del qual aparegué el primer d'agost. Dedicava la seva salutació.

No pas als abocats a la política militant catalana, sinó als heralds de la intel·ligència, poetes, artistes, pensadors, etc.; als que treballen adalerats en la quietud dels laboratoris, a la penombra de les biblioteques, a les clarícies del taller...

Saluda després la premsa catalana a

les publicacions portades de les més altes inquietuds espirituals de la nova humanitat com la "Revista" i "Monitor", que flamegen dalt de tot de la nostra cultura, de cara al món com exemple i fermança de la futura Catalunya lliure.

Després, sota el títol "Tot o res" diu que el seu guiatge és el d'aquest monosíl·lab: *Prou!* (Val a dir que és el guiatge de tots els catalans d'avui...) Diu que només hi ha una ruta clara i simple.

"la del més agut separatisme fins que Catalunya aconseguixi la seva absoluta independència".

Demana l'ajut dels catalans d'Amèrica i diu que

els catalans d'Amèrica volem i demanem un lloc en l'orientació i organització de les noves rutes del nacionalisme per a garantir-ne l'eficàcia i el degut manteniment de la puresa ideològica, contribuïnt a la vegada, ultra l'aportació espiritual amb el nostre ajut material i corporal.

En el mateix número d'aquest portaveu dels separatistes catalans de Guantànamo, hi ha uns comentaris sobre la Conferència nacional, als quals ens referim en el n.º 8 d'ACCIÓ CATALANA.

És un cas de dignitat

Tota la premsa catalana, unànimement, s'ha situat davant la guerra hispano-rifena segons el to que expressarem al n.º 4 del nostre setmanari: "Nuestra acción en Marruecos" no és pas "la nostra acció al Marroc". I en

dir la premsa catalana no hi compremem, va sense dir, la premsa enemiga que surt a Barcelona amb cabals de gent que es diu nacionalista i amb anuncis de pretesos nacionalistes...

Al *Correu de Folgàs* (3 setembre), per exemple, hi havem llegit un bell article, anònim, del qual extraïem aquests paragrafs:

Quina pàtria invocaran els nostres soldats mobilitzats per a lluitar contra les tribus del Rif? Quina fe pot endurlos? Quin ideal els exaltarà?

Es inútil invocar un fals patriotisme que no existeix. Com podrà tillar-se de patriòtica una empresa que ni va orientada d'un ideal, ni pretén un fi pràctic, i devora i malmet tots aquells elements de riquesa, que bé podrien esmerçar-se en profit dels ciutadans que la formen aquella pàtria que s'invoca?

És un cas de dignitat ciutadana el que ens obliga a reclamar l'acabament immediat de la guerra de Marroc.

Rodoli d'Espanya timberes avall si així li plau, sacrifici el seu si es presta al sacrifici, vagi ella sola al suïcidi. La nostra gent, la gent de Catalunya, la volem a casa puix que a nosaltres ens calen braços per a treballar, no pas per a esmerçar-los inútilment en una guerra impopular: les nostres joventuts són malaguanyades per aquesta feina.

Per això clamem amb tot el poble català "Volem els nostres fills, volem la pau: el poble reclama i exigeix que acabi el vessament de sang en terres africanes". Si no ho diu amb els punys closos, prou que ho diu amb els seus plors.

"Costa de Ponent"

Havem rebut el n.º 1 d'aquest periòdic adicte a la nostra organització. Sota el títol "ACCIÓ CATALANA", el senyor M. Massó i Llorens escriu:

Comença d'escampar arreu la seva acció amb el més ple optimisme: tot Catalunya respon a la crida: i així cal esperar que d'una sola volada vindrà la normalitat catalana.

En el plet de la llibertat de la Pàtria hi havia deixament de part dels catalans; hi ha encara homes de Catalunya que porten l'esclavitud en llur ànima. Cal recobrar-los portan llur cor l'abrivada actual del nacionalisme; cal que hi siguem tots. L'activitat d'ACCIÓ CATALANA no quedarà empobrida per una campanya electoral amb mesquina finalitat política; volem conquistar Catalunya, que cal que sigui nostra; per això, sense excloure ningú, anem de dret al poble a predicar la intransigència, l'orgull i l'altivesa col·lectiva de la nació catalana.

Confessada pels nostres polítics l'hostilitat vidriosa de tots els Governos d'Espanya contra les reivindicacions catalanes, no volem més tractes amb gent enemiga.

Volem que s'acabi aquesta vergonyosa humilitat nacional davant el dominador; volem la guerra amb l'opressor.

Els conformistes, els col·laboracionistes podem seguir la via de pactes i toleràncies amb el dominador; no els entrabancarem, àdhuc dolent-nos com ens dol llur entumiment nacional. Però els obligarem, de grat o per força, a una actuació de major dignitat catalana.

Els no tenen fe en el poble; nosaltres sí; ells volen arrencar a dissimulats pessics, engrunes de llibertat; nosaltres volem arrabassar tota la llibertat de la Pàtria; aixecant l'esperit de Catalunya, que és espiritualment superior, molt més fort que la podrida sobirania de l'Estat espanyol.

La "Costa de Ponent" torna a sortir com cridada per la remor de nova i forta lluita. Benvinguda sigui, doncs les mans que la porten sé prou bé que són honrades i patriotes.

I Catalunya, ara, necessita de l'esforç de tots els seus bons fills, per a fer la guerra als enemics i als traidors.

Als últims fins a l'extermini.

Ben vingut sigui el novell confrare. Per ACCIÓ CATALANA, l'abrandament català ha d'ésser definitiu.

Auguri

El setmanari republicà del Vendrell, *Renaixement* (2 setembre) orgue de les esquerres d'aquell districte, sota el títol "ACCIÓ CATALANA" publica el següent editorial:

Aquesta novella organització que plena d'entusiasme i de patriòtic coratge s'avança voluntariosa per l'alliberació de nostra terra, dijous passat féu la seva entrada a la Mancomunitat de Catalunya, servint-li d'herald el diputat En Jaume Bofill i Matas qui amb la seva paraula meravellosa aixecà dins la noble sala històrica on es reuní l'assemblea, un ambient essencialment reconfortador de rejuveniment catalanesc...

Part de fora, diries que una triada generació ha aixecat una nova bandera, que desperta amb els seus espatecs al vent, aquell abrivament de fermança que cada dia ens fa més segura, més esplendorosa i més glorificada la victòria pressentida per tota una nissaga.

Un sentiment platònicament emotiu ens arriba fins als neguits de l'ànima i amb ells no podem ofegar el dubte, planyent de que tal vegada resulti minsa la bella idealitat d'aquesta organització, que nosaltres voldríem prou valenta perquè sentant noves teories estremistes, a l'estil dels catalans d'Amèrica, cregués indefectiblement arribada l'hora de considerar indispensable i urgent la constitució d'un organisme representatiu de la nació catalana.

A la segona de les conclusions aprovades a la Conferència nacional es digué: "que la forma republicana seria la més